

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 20 października 1932 r.
sygn. akt II 3 K 777/32**

- 1) Jeżeli pokrzywdzeni zgłoszą się w sądzie do oględzin lekarskich i oskarżą w spisanych w nim protokołach wymienionych tam oskarżonych, jako sprawców, to to doniesienie takie przed sądem grodzkim jest równoznaczne z aktem oskarżenia (art. 282 k.p.k.).**
- 2) Brak dokładnych ustaleń w uzasadnieniu wyroku co do każdego z poszczególnych oskarżonych, a objęcie wszystkich oskarżonych, w szczególności oskarżonych o przekroczenie innych przepisów, w taki sposób, że trudno dojść, które dowody do których oskarżonych się odnoszą i czy do każdego z nich brany był dostatecznie pod uwagę całokształt ujawnionych na przewodzie sądowym okoliczności (art. 360 k.p.k.), jako iż uchybienia te mogą mieć wpływ na treść wyroku, stanowi obrazę przepisów art. 360 i 379 k.p.k.**

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SN dr Wł. Sokalski

Sędziowie Sądu Najwyższego: M. Błoński
J. Dworzak (sprawozdawca)

przy udziale prokuratora Sądu Najwyższego E. Dudykiewicza

i jako protokółanta aplikanta sądowego M. Wiśniewskiej

na rozprawie kasacyjnej dnia 20 października 1932 r., w sprawie Tanasija Fediuka i towarzyszy, oskarżonych o przekroczenie §§ 411 i 431 u.k., po rozpoznaniu kasacji pokrzywdzonych Michała Czepeluka i Petra Czepeluka od wyroku Sądu Okręgowego w Kołomyi z dnia 3 marca 1932 r., sygn. akt IV 2 Ka 61/32

na mocy art. 529 i 532 k.p.k. zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych Tarasa Skulczyka, syna Ili, Katarzyny Skluczyk, żony Tarasa, Mikołaja Skulczyka, syna Wasyla i Teodora Skulczyka, syna Ili – o ile ich uniewinniono z oskarżenia o przestępstwa z § 411 u.k. popełnione na szkodę pokrzywdzonych Michała Czepeluka i Petra Czepeluka, uchyła – i sprawę w tym zakresie temu samemu sądowi, do ponownego rozpoznania w innym składzie sędziowskim, przekazuje.

Uzasadnienie

Prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego jako odwoławczego w Kołomyi z 10 czerwca 1932 r., sygn. akt IV 2 Ka 61/32 tylko kasacje pokrzywdzonych Michała i Piotra Czepelaków zostały przyjęte, - zatem tylko te kasacje są przedmiotem rozpoznania.

Michał i Petro Czepelukowie zarzucają w kasacji obrazę [przepisów] postępowania sądowego z art. 510 pkt b k.p.k. na tej podstawie, że sąd odwoławczy apelację ich pozostawił bez rozpoznania, uznając, że nie przysługiwały im prawa oskarżycieli posiłkowych – i następnie, że niezgodnie z wynikiem ujawnionych na rozprawie dowodów, uniewinnił oskarżonych.

[Sąd Najwyższy zważył, co następuje:]

Co do pierwszego zarzutu, to o ile odnosi się on do oskarżonych o przekroczenie z § 411 u.k. popełnione na osobach Michała i Petra Czepeluków, jest o tyle słuszny, że skoro obaj ci pokrzywdzeni zgłosili się w sądzie do oględzin lekarskich i oskarżyli w spisanych z nimi protokołach wymienionych tam oskarżonych, jako sprawców (k. 1 i 3), to doniesienie takie przed Sądem Grodzkim jest równoznaczne z aktem oskarżenia (art. 282 k.p.k.).

Zarzut powyższy atoli może dotyczyć tylko oskarżonego Mikołaja Skulczyka syna Wasyla, gdyż tylko co do niego z powodu uniewinnienia go przez Sąd I [instancji] wniósł Michał Czepeluk apelację – co do reszty zaś wyżej wspomnianych, a przez sąd I [instancji] skazanych, oskarżonych z § 411 u.k. apelacji nie wywiedziono.

Zgoła zaś nieuzasadniony jest zarzut Michała i Petra Czepeluków, że również niesłusznie odmówiono im charakteru oskarżycieli posiłkowych co do innych oskarżonych z § 431 u.k. Odnośne doniesienie (k. 5) wykazuje, że oskarżenie o przekroczenie § 431 u.k. wniosły inne osoby przeciw wymienionym tam oskarżonym, a przewód sądowy nie wykazuje by Michał i Petro Czepelukowie do tego oskarżenia, jako pokrzywdzeni się przyłączyli. Wnioskowanie zaś ich, że to wynika z tego, że oba zajścia działy się w tym samym czasie i miejscu ani logicznie, ani prawnie tego zarzutu nie uzasadnia i w tym względzie postanowienie sądu odwoławczego jest uzasadnione.

Natomiast przechodząc do wspomnianych wyżej oskarżonych o przekroczenie z § 411 u.k., tj. Tanasija Skulczyka, syna Ilji, Katarzyny Skluczyk, żony Tanasija i Teodora Skulczyka, syna Ilji – to dalszy zarzut wnoszących kasacje, że uniewinniający powyższych oskarżonych wyrok zapadł z obrazą przepisów art. 360 i 379 k.p.k. jest uzasadniony.

Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku nie poczynił dokładnych ustaleń co do każdego z poszczególnych oskarżonych lecz przeważnie w ustaleniach objął wszystkich oskarżonych i to tak tych z oskarżenia o przekroczenie § 411, jak i tych z oskarżenia o przekroczenie 431, tak że trudno dojść, które dowody do których oskarżonych odnosi i czy do każdego z nich miał dostatecznie na uwadze całokształt ujawnionych na przewodzie sądowym okoliczności (art. 360 k.p.k.); uchybienia te zaś mogły mieć niezawodnie wpływ na treść wyroku.

Z tych zasad zatem Sąd Najwyższy zaskarżony wyrok w zakresie wyrażonym w sentencji uchylił i sprawę do ponownego rozpatrzenia przekazał.

[Przywołane przepisy: § 411, § 431 u.k., art. 282, art. 360, art. 379, art. 510 lit. b, art. 529, art. 532 k.p.k.]